

ningstruede, fordi kommunerne sparer på de dyre socialpædagogiske pladser.

Kl. 22.10

Der kan være mange argumenter for, at man skal undgå anbringelse uden for hjemmet, men det må aldrig, aldrig blive et økonomisk spørgsmål, hvorvidt et barn skal fjernes fra hjemmet eller ej, sådan som det er ved at blive virkelighed mange steder i dag.

Derfor er det også ekstra dybt bekymrende, at ministeren den 15. december udsendte et hyrdebrev til kommunerne, hvor hun åbner op for, at kommunerne kan bruge økonomien som argument, når de skal give tilbud til de udsatte børn og unge. Det kan kun medføre forringelser og forstærker kassetænkningen.

Selve proceduren omkring sagsbehandlingen i anbringelsessager i kommunerne er meget vigtig. Vi er i Socialdemokratiet enig med forslagsstillerne i, at der er behov for en analyse af, hvordan vi kan forbedre systemet, sådan at fagligheden og retssikkerheden styrkes.

For os gælder det dog alle sager, skal det siges, og ikke kun sager, hvor børn er tvangsanbragte. Vi må kræve størst mulig faglighed og retssikkerhed i alle familiesager: tvangsanbringelser, frivillige anbringelser, spørgsmål om hjemgivelse, revisitering osv.

Vi ved, at op imod en tredjedel af de børn og unge, der er blevet anbragt uden for deres hjem, har været anbragt tre eller flere forskellige steder. Der er ingen tvivl om, at der er alt for mange fejlanbringelser på grund af mangelfuld sagsbehandling. Anbragte børn og unge har behov for kontinuitet og fast voksenkontakt for at udvikle sig normalt. Derfor er det et stort problem, at så mange børn og unge bliver anbragt mere end to forskellige steder. For barnet eller den unge risikerer de her mange skift i anbringelsessteder at føre til en dårlig tilværelse med ringe personlig udvikling, og for samfundet som helhed fører de mange fejlanbringelser til langt større udgifter end nødvendigt.

De mange fejlanbringelser skyldes også, viser det sig, at mange kommuner ikke har de nødvendige organisatoriske og personalemæssige forudsætninger for at kunne lave en faglig korrekt og god anbringelsessag. Derfor skal der ske noget. Lige nu forhandler viovre i Socialministeriet om nogle ændringer af de her regler, og det vi håber fører til noget godt. Hvis vi bærer os fornuftigt ad i arbejdet med den nye kommunale struktur, finder vi også her forhåbentlig nogle gode, holdbare løsninger.

Det her beslutningsforslag rejser mange relevante problemstillinger, som også ligger os Socialdemokrater meget på hjerte. Vi er ikke sikre på, at de modeller, der er anvist i beslutningsforslaget, er de rigtige. Vi er f.eks. ikke overbevist om, at det er til barnets bedste, at sagerne kan prøves i byretterne.

Jeg vil også godt kvittere for – det er noget af det, vi også mener er den rigtige vej at gå – ministerens svar til fru Margrethe Vestager, hvor ministeren sagde, at hun vil overveje at gøre ankestyrelsen mere udfarende i de her sager. Det tror vi er en af de rigtige veje at gå.

Vi har stor sympati for forslaget. Vi så gerne – og det kan vi jo så gøre under udvalgsarbejdet – at det bliver udbygget med andre og flere modeller, men er positive over for forslaget.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det fru Pia Kristensen som ordfører.

Pia Kristensen (DF):

I Dansk Folkeparti er vi ikke et sekund i tvivl om, at der er behov for en anbringelsesreform, men vi mener, at vi skal tage os god tid til at lave den, for vi skal nøje overveje, hvad den skal indeholde. Anbringelsesområdet er meget komplekst, og der er mange sten, der skal vendes, og meget der skal overvejes. Derfor mener vi, det er uklogt at haste reformen igennem.

Det er en tung opgave at skulle anbringe et barn uden for hjemmet, fordi det er meget følelsesbetonet. Når en anbringelse af et barn uden for hjemmet er uundgåelig, så skal man selvfølgelig bestræbe sig på, at det sker så nænsomt og respektfuldt som muligt.

Desværre peger undersøgelser på, at der er for stor vilkårlighed og for lidt faglighed i behandlingen af sagerne. Vi har hørt om mange tragiske forløb gennem årene. Det drejer sig om børn, der er blevet fjernet fra hjemmet på formodninger og falske rygter om omsorgssvigt, det drejer sig om børn, der har været udsat for omsorgssvigt, men som ikke er blevet fjernet fra hjemmet, det drejer sig om de såkaldte svingdørsbørn, som igennem hele deres barndom har været anbragt forskellige steder, og det handler om børn, der er blevet flyttet fra en plejefamilie, hvor de var glade for at være.

På den baggrund er det vigtigt, at der bliver lavet en anbringelsesreform, som kan rette op på de mange mangler, og at man sikrer den gode anbringelse.